

Tale for dagen, 17. mai 2017

God dag aill Herøyfjerdinga, og gratulerer så my med dagen.

Først må vi få lov til å takke for dette ærefulle oppdraget, med å holde «tale for dagen» Vi, det er Gjertrud og Roar, og vi e bedt om å si noen ord om hvorfor vi kom flyttende hit. Gjertrud e jo født her og min tilhørighet, e at faren min kom herfra, og vi har ei hytte her. Æ har nok tilbragt de fleste påske og sommerferier under heile oppveksten, her på Herøy.

I påsken 2007 ble vi oppfordret av den gang redaktøren i Herøyfjerdingen, Charles Moursund, om å skrive noen ord i bladet under temaet Herøy – sett utenfra. Og i juli utgaven, kom artikkelen på trykk. Der avslutter vi innlegget med at Sitat: «Joda, vi kommer så ofte vi kan, og det ligger vel i kortene at man en dag kanskje gjør alvor av drømmen om å få adressen 8850 Herøy» Sitat slutt.

Tankan kom, men det skulle altså ta nesten 7 år før de ble omsatt til handling. Dæm si at trønderan e træg, men vi e egentlig ganske impulsive... når vi har fått tenkt oss om. Koffer skulle vi flytte fra Trondheim? De fleste fær jo andre veien... Vi var jo godt etablert med hus, jobb og hadd gode venna. Dessuten e d et veldig bra fotballag i Trondheim, sjøl om det itj gikk så bra i går da. Det va my positivt med å bo der. Å så skull vi flytte...

En ting e jo å være på Herøy på våren, sommer`n eller høsten... men vinteren da.

Vi gifta vi oss i 2012 i Herøy kirke selvfølgelig, og året etterpå fikk æ et tilbud, som gjorde at vi måtte plutselig bestem oss. Skull vi flytt?

Det va mang grunna te at vi kom hit. For en bygutt som ælske naturen og særlig havet, e det å få lov te å høste av det som havet gir, på Herøy, selve indrefiletten. Å få lov te bo her i en så fantastisk skjærgård, og opplev alle 4 årstein, med alt som det bringe me å se! Det kan vel ta pusten fra de fleste. Det va egentlig itj så vanskelig og bestem sæ, for og føll den felles drømmen vi hadde. Vi flytte «heim». Dermed startet prosessen. Venner og familie ble informert, jobber ble oppsagt. Hus lagt ut for salg. Og vi va klar for å starte et nytt kapittel, frivillig...

Sjøl om nånn som flytte hit, e det også nånn som reise herfra. Det ble i 2016 født 19 nye verdensborgere her, og sammen med de som kjæm flyttan, gjør det at vi har en befolkningsvekst i kommunen.

Men det er itj all som kjæm som kan si, æ kom hit frivillig...

På den her dagen i 1814, undertegnet presidentskapet i Riksforsamlingen Norges grunnlov, på Eidsvoll. Etter det hadde vi sommeren 1814 en kort krig mot Sverige, så ble Norge selvstendig.

No har vi bl.a. fått Somaliske og Syriske flyktninger til kommunen, og de kommer fra en del av verden hvor det har vært krig og undertrykkelse i flere år. Dæm har vært nødt til å dra fra hjemlandet sitt. FN har definert disse som flykninger...

Tale for dagen, 17. mai 2017

Salam Aleikum –Mahrabaah- God dag og gratulerer med dagen Herøy.

E heite som sagt Gjertrud, og e valgte å flytte tilbake til Herøy, etter 34 år sørpå. Koffør vel e heim? E ville sjøl far ut å «hent» sprellende krittkvit torsk i turkisrosa vinterlys- E ville sjøl hør å sjå Tjelden og gåsbuen som kjæm, og plock den første Bergeblomstern om våren.

E ville kjenn loktæ a St.hansgraset, eller pakk i båt og far ut på holman å steik fesk på bål en varm sommardag. E ville sjøl opplev himmel og hav som koke ei stormnatt i november- E vil oppleve det sammen med de folkan som bor her og som førstår ke e snakke om- E vel heim t røttern mennæ.

E kom hit uten jobb, men fikk meg noen vikariat og småjobber. Etter hvert registrerte vi at det kom en flyktingestrøm til Norden, og Herøy skull bosette flykninger fra Syria. Det ble utlyst en stilling i Flyktingetjenesten, og jeg var så heldig at jeg fikk meg fast jobb. Da e det naturlig for me at æ nevne flykningen vårres, med nånn ord.

Vi skulle ta i mot folk som kom fra millionbyer, som skulle flytte til lille Herøy? Jobben min gikk ut på å tilrettelegge, og e tenkte «det har jeg aldri prøvd før, så det klarer jeg helt sikkert» sitat Pippi.

2. desember 2015 kom de første som vi skulle bosette. 2 familier fra Syria. Hain va mørsk, våt og stærsk den dagen.

De som e kommen e flotte, varme folk som har måttet forlate sitt land, hjem, familie og venner. De har måttet starte et nytt liv i et fremmed land – bare med noen få koffertes. Det er mye som må tilrettelegges. Tenk deg selv i samme situasjon, hva skulle vi ha tatt med om vi har måtte forlate Norge og ikke visste om du fikk komme tilbake? De flykningene som har kommet, har ført til økt bygging av boliger, flere arbeidsplasser, økt vekst og et økonomisk tilskudd til kommunen. Kanskje mange av oss å ha fått nye venner? At Norge og Herøy er trygt, er for oss selvsagt, for våre innflyttere fra fjerne land tar det bare mye lenger tid å fordøye... kanskje flere år. Mange har opplevd grusomheitan vi bare har sett på tv. Vi må bare vise litt åpenhet og kanskje være litt nysgjerrig? Snakk med og ikke om- det er våre nye naboer. Fortsett å gå på besøk, fortell litt om vår kultur, vår hverdag og historie. Det er viktig å inkludere ikke bare integrere. De hær e ressurssterke folk, og la de få lov til å vise hva de kan bidra med. Mange snakker allerede veldig bra norsk etter å ha gått på

Voksenopplæringen. De har vært ute i språk og arbeidspraksis, og formålet er at de skal få innsyn i norsk arbeids og samfunnsliv og praktisere det norske språk.

Takk til dåkker som tar i mot praktikanter- det e så utrolig viktig. Noen av de som har kommet, reiser sikkert videre, mens andre helt sikkert vil bli.

De sier Herøy er vakkert- DET har de rett i. De sier at det er deilig her for det er ikke så varmt- DET har de jo i hvert fall rett i- De sier at folkene her er snille og morsomme og har artig dialekt- DET har de også rett i.

Til slutt, takk for alt dere bidrar med- givergleden er stor.

Dette gjør hverdagen bedre til hver enkelt flykting og er til stor hjelp i min jobb som miljøarbeider

Tale for dagen, 17. mai 2017

Ja, vi flyttet hit helt frivillig, og når det er sagt, så har vi ikke til dags dato ikke angret et sekund på det valget, noen av oss. Vi leve på en helt annen måte, einn vi gjorde i byen. Når vi no får besøk av venna eller tidligere arbeidskollegaer fra Trondheim, så e vi skikkelig stolt over å få lov te og vise fram kor det e vi bor.

Vi slutter ikke å la oss imponere av kor mange dyktige folk som bor her, og særlig imponert er vi over all ungdommen som til stadighet viser oss store musikalske, kunstneriske og sportslige ferdigheter.

Det er en fantastisk frivillighetskultur her, og den er viktig å ta vare på, og videreføre til neste generasjon.

Vi håpe jo at den positive veksten i folketallet fortsetter. Vi e jo også spent på om det bli nå av både fastlandsforbindelse, kommunesammenslåing eller storflyplass. Men vi e vel likevel mest spent på om kommunen klare å opprettholde den samme kvaliteten på tjenestan, som vi har idag. For en ting e sekkert, «vi vil bli gammel i Herøy - sammen»

Takk for oss, å ha en fortsatt fin 17.mai feiring.

Gjertrud og Roar